

Verslag marathon Wenen

16 mei 2004

Wenen of Praag? Dit was de hamvraag. Na afwegen van pro's en con's viel de uiteindelijke keuze op Wenen. De Hastings Half Marathon zou een goede springplank zijn om de conditie verder aan te scherpen richting Wenen.

Het weekendje Wenen begon reeds op donderdagvoormiddag in het station te Oudenaarde. Daar werd verzamelen geblazen om richting Zaventem te sporen. Waren van de partij: Roland De Keyser en Monique, Marc Van Maldeghem en Annemarie, Marc De Nil en Monique, Patrik Cheyns, Veerle Miclotte, Adi Steurbaut (toen kon hij nog geen Pools), Ignace Penninck en Hendrik, supporters Robert en Jeanine.

Jacques Coussee, Lieve en supporters Stefaan en vrouwtje maakten de volledige verplaatsing per trein en waren reeds in de vroege vertrokken.

Allen waren goed gepakt en gezakt; kwestie van op alle weersomstigheden voorzien te zijn. In een bepaalde handbagage konden we zelfs loopantoffels aantreffen! Er zou eens iets moeten gebeuren met de bagage (remember Ignace en New York).

Midden in de namiddag waren we ter bestemming: een sportschool gelegen eventjes buiten de stad (rechts als ge buitenkomt van de metro en niet links zoals op het planetje) in de buurt van de UNO gebouwen en op amper 500 m van de start.

Het Oudenaardse valiezenbedrijf lijkt veilige merchandise te verkopen maar als het zo veilig is dat je niet meer aan je vers ondergoed geraakt dan heb je een probleem. Wat moet je in het vervolg nu in je handbagage steken? Je loopschoenen of proper onderware. Enfin, na een spelletje "kies een getal tussen 0 en 999" en wat gewring met een schroevendraaier werd probleem nummer één succesvol opgelost.

De rest van de dag werd gevuld met een stukje sight seeing en afgesloten met een portie (zelfs de grote eters kregen het niet op) Wiener Schnitzle.

Vrijdag was een praktijkles geschiedenis met Frans Jozef en Keizerin Sissi in het middelpunt. Met de trein reisde Sissi door gans Europa. Daarbij nam ze haar eigen koetjes mee. Zo had ze melk direkt van de bron en werden gifmengers – in die tijd een niet ongewone zaak - buitenspel gezet. Voor de momenten van haar afwezigheid koos ze zelf een speeltje voor Frans Jozef (zijn gezondheid heeft er achteraf een deuk van gekregen).

In de late namiddag werden de borstnummers afgehaald in de marathonbeurs. "Zo een mooie T-shirt en voor zó weinig geld, dat kun je niet laten liggen!" was het advies van Veerle, maar toen we aan de kassa passeerden zijn we stilletjes teruggedraaid.

Robert – die lamskoteletjes lust en voor de gelegenheid zonder leiband op stap was – wil alles gezien hebben. En dat hij alles gezien heeft kan zelfs een Wiener Sacherroller getuigen. "Héla manneke, wa goade gij doen mee mijn vrouwe eure

portemonnaie? Geef da ne keer zere were of 'k geve eu een poar kloppen op eu toate." De Wiener zakkenroller stond plots tegenover een overmacht Kasvo joggers en daar was geen ontkomen aan. De "voeringe van zijn sasse" ging eraan, zelfs zijn ganse veste liet hij in de steek. Bravo Robert, knap staaltje van alertheid!

Vooraleer we ons klaarmaken om wat eten te gaan zoeken doen we een ontspannend loopje van 30 minuutjes. Kwestie van geen schuldgevoelens op te roepen omdat het al zo lang geleden is dat we nog gelopen hebben.

's Avonds vinden we ons stekke in het steakhouse. De Egyptische uitbater viel ons in de smaak. Hier zouden we nog terugkomen om "ein grosses Bier" te drinken en te zingen.

Zaterdag is er nog een beetje gewijde geschiedenis maar rond de middag zoeken we de hotelkamer op om ons te focussen op wat komen zal. Blitzbezoek aan de startplaats, platte rust, wisselbaden op de kuiten, massage, bananen wreten, voortdurend naar toilet voor een niemendalletje, drank prepareren, kledij klaarleggen, weerberichten beluisteren en het ontvangen van een suggestief kaartje (7.95 euro hadden we in alle metro stations reeds zien hangen).

Het laatste avondmaal is een gezond slaatje met een dikke cola (niet voor iedereen – ze zijn genoegzaam gekend de pallieters).

Vanuit ons bed volgen we het Eurovisie Songfestival. De uitslag zullen we morgen wel vernemen.

De nacht van zaterdag op zondag heeft het serieus geregend en de dag begint grauw en grijs. Eigenlijk geen slecht marathonweer. Uit ervaring weten we dat zulk weer te verkiezen is boven de lentezon van Rotterdam.

Om 09h00 zijn we weg voor ons toerke. Elkeen heeft zijn eigen strategie en doelstelling. As usual worden de verwachtingen niet steeds gehaald of worden soms overtroffen.

Na de nodige recovery (voor den enen al vlugger dan den anderen) is het verzamelen geblazen in Sofie haar suite alwaar de champagne rijkelijk vloeit terwijl elkeen zijn heldendaad ten tonele voert. Regelmatig (zeer regelmatig) worden we onderbroken door binnenkomende berichtjes; precies een call center.

Veerle was tevreden met haar persoonlijk record. Aanwezigheid van schoonmama en schoonpapa (soms wel eens zoek) hadden positief gewerkt. Volgende keer moeten ze terug mee.

Roland miste op het einde een bordure en kreeg een scheut in zijn buik. Daar ging ze....maar toch eindigt hij nog met een persoonlijke besttijd.

Jacques was op tijd in zijn koffer geraakt en stond in deftige tenue aan de start. Zoals we van hem konden verwachten liep hij een sterke wedstrijd.

Mark Denil liep een goede eerste helft maar kramp dwong hem tot inlassen van wandelpauzes. Hij had niet in het snot dat naar het einde toe twee ploegmaten aan het naderen waren (nen ouden spurter en zijnen zoon). Op het Heldenplein, met nog slechts 50m voor de boeg had hij het zitten; links en rechts werd hij gepasseerd. De geschiedenis herhaalt zich, gaf iemand als uitleg en de historische stad Wenen is daar ideaal voor. Johan Pareyt en Mark Vanmaldegem kunnen dit getuigen. ('t zou nu nie meer waar zijn, peins ik).

Na een uurke koers voelde Patrick al dat het niet zijn dagje zou worden en besloot wijselijk wat gas terug te nemen. His day will come, nonkel H.

Adi was lijfelijk aanwezig – 'k voel mij precies nen loodgieter - in de koers maar zat met zijn gedachten bij Karl Hundertwasser en zelfs veel verder. Een paar weken later zou het misterie opgelost worden.

Hendrik en Ignace maakten er een familie uitstap van. Samen met uwen kleinen over de meet komen in een marathon is een enige ervaring.

Zoals afgesproken werd de dag afgesloten in het steakhouse maar nu met een grosses bier (meer dan één).

't Heeft ons weer deugd gedaan en na het likken van de wonden durven we al aan de volgende uitdaging denken.

Ignace Penninck